

2012. október

XXI. századi Szerelmi bájjal - Vastaps kísérte végig a vígoperát

Hatalmas sikert aratott az idei Belvárosi Művészeti Napok nyitóelőadása, a Bel Canto Operatársulat tehetséges művészei által életre keltett Szerelmi bájjal. Donizetti vígoperáját sorozatos vastaps kísérte, amely ebben a formában a világ bármely színpadán, bravúrosan megállná a helyét.

Értékvesztett, pontosabban értéktorzult világunkban ritkaságszámba menő és mindenképpen dicséretes, amikor önkormányzati kezdeményezésre, ingyenesen hozzáférhetővé teszik a nagyközönség számára a szórakoztató kultúrát, amelynek összekötő ereje felbecsülhetetlen. Budapest V. kerületének alpolgármester asszonya, **Jeneiné Dr. Rubovszky Csilla** és a kerület kulturális bizottságának elnöke, **Wohlmuth István**, a szereplést tiszteletdíj nélkül elvállaló, **Deák András** vezényelte **Duna Szimfonikusokkal**, valamint az **Adrigán Judit** vezette **Bel Canto Operatársulattal** összefogásban színpadra állították Donizetti Szerelmi bájjal című vígoperáját, amelyet a zsúfolásig megtelt Duna Palotában mutattak be. A szórakoztató, minőségi, kifogástalan, túlzás nélkül világszínvonalú előadás minden komponenséből áradt a szeretet, a művészi alázat és perfekcionizmus. A **Fehér András** rendezte, humorban és érzelmekben bővelkedő produkció mai, fogyasztható, az énekesek kiváló szövegmondásának köszönhetően pedig érthető, maradandó élményt nyújtott.

Gaál Csaba, Jekl László és Staszny Zsófia, valamint a darab szerelmespárját alakító, a hazai és nemzetközi szinten is egyre nagyobb elismerésnek örvendő, folyamatos libabőrhatást kiváltó szoprán, **Szakács Ildikó**, illetve a fülbemászó orgánumával mívesen bánó, sokoldalú tenor, **Balczó Péter** remek érzékkel kiválasztott szereplőgárda. A képzett hangú, kifejező és hiteles színészi játékot bemutató énekművészek ízlésesen megkomponált egységet alkottak az első sorban helyet foglaló kórossal és a professzionalizmus plakettjét magán viselő zenekarral.

A magyar közönség számára talán leginkább az Adagio együttesből ismert **Balczó Péter** lenyűgöző alakítást nyújtva, fergeteges tapsviharokat aratott mind az áriáit, mind az előadást követően. A nem kevés színészi adottsággal megáldott, itthon és külföldön egyaránt fellépő előadóművészt villáminterjúra invitáltam...

– Az operairodalom számos, jelentős tenorszerepét eljátszottad, nemcsak itthon, hanem külföldön is bizonyítottál. Nemorino bőrébe bújjásakor milyen kihívásokkal néztél szembe?

– Nagyon szeretem az olasz romantikus operairodalmat. Ezen belül Nemorino régi szerepálmom volt. Főiskolás koromban énekeltem belőle részleteket, az egész szerepet azonban most volt először lehetőségem színpadon, zenekarral énekelni. A szerep igen hosszú, sokat vagyok aktívan a színpadon, illetve sok kényelmetlen hely van benne. Ám a karakter nagyon izgalmas: kicsit egyszerű, de tiszta a lelke; érzelmekben gazdag, kisfiús, viszont tudja, hogy mit akar. Ez nagyon sok lehetőséget ad a játékra. Szeretek játszani, karaktert formálni, talán van is hozzá érzékem, eszköztáram. Tehát izgalmassá, színessé tenni a figurát, ez a kihívás.

– Az Adagio együttessel országos hírnévre tettél szert, ám szólistaként is bravúrosan megállod a helyed. Méltán elnyert díjaid híven tanúskodnak hangi és művészi kvalitásaidról. A Duna Palotában többször vastaps zárta megszólalásaidat. Mennyi ösztönösség, illetve mennyi tudatosság húzódik meg mindezek mögött?

– Több mint tíz éve énekelek színházban. Egyetemi diplomámat is ebből szereztem Debrecenben. Ezekről persze nem feltétlenül lesz az ember jó énekes, de van egy tanulási folyamat, ami hosszú éveket vesz igénybe. Ez a tudatos része, és az énekléshez igenis kell tudatosság: technikai és szereptudatosság. Egy idő után tudja az ember, mi az, ami neki való. Ha most valaki Othellót szeretne velem énekelteni, azt mondanám, majd 25 év múlva. Ez tudatosság, döntés. Ezzel ellentétben szerintem minden igazi művész öntörvényű és a saját útját járja, nem a mások által kitaposott ösvényen megy. Persze vannak segítők (énektanár, korrepetitor, karmester), akik utat mutatnak. Szokták mondani: a tehetség utat tör magának. Ez szerintem is így van. Ez az ösztönösség része. Ha belülről figyelsz, akkor az ösztönöd jó irányba fog vezetni, és nem hagyod letéríteni magad a saját utadról.

– A mellettem ülő hölgy – hatalmas mosollyal az arcán – kíváncsian érdeklődött afelől, hogy az Adinát alakító Szakács Ildikóval az életben is párt alkottok-e. Ezt nevezem autentikus előadó-művészetnek. Úgy tűnik, valóban egy kottából énekeltek...

– Érdekes, mert ez az opera igazán nem bővelkedik csókjelenetekben. Nemorino sokáig csak üldözi szerelmével Adinát. A beteljesülésre egészen a darab végéig kell várni. Ezt a kérdést nem először teszik fel nekem. A Traviatában és a Bohéméletben sokkal több lehetősége van a két szerelmesnek az érzelmeik együttes kifejezésére, szóval sokkal többet csókolózhatnak és lehetnek akár fizikailag sokkal közelebb egymáshoz. Ezeknél az operáknál is gyakran felvetődik a kérdés... A reális színháznak, színjátszásnak, az érzelmeik valódi kifejezésének – legyen az harag, féltékenység vagy éppen szerelem – vagyok a híve. Az illusztráció nem az én világom. Ez mindenképpen egy jó visszajelzés a számomra.

– A Bel Canto Operatársulattal hogyan találtatok egymásra?

– Adrigán Judit tanárnő látott még tavaly decemberben egy koncerten, aminek alkalmából személyesen is megismerkedtünk. Akkor már tervben volt a Szerelmi bájtárl-előadás, nekem pedig abszolút volt hozzá kedvem. Amúgy szerintem több bel canto operát kellene Magyarországon játszani.

– Mely célok motiválnak? Merre húz a szíved?

– Az első, teljes évadomat kezdtem a Magyar Állami Operaházban, ahol 22 előadásom lesz az új évadban. Négy opera (*Traviata*, *Rigoletto*, *Szöktetés a szerájból*, illetve *Hunyadi László*) tenorfőszerepét fogom alakítani. Ez nagy lépés az életemben. Szeretnék a felkínált lehetőséggel élni, és ezért minden tőlem telhetőt megteszek. Ezen kívül Szegeden, Miskolcon és Debrecenben is fogok énekelni. Szóval unatkozni nem fogok. Ráadásul a repertoárom folyamatosan bővül. Szeretek és szeretnék tanulni; ezt pedig szerintem csak a színpadon lehet igazán. Ha a közeli jövőben rám váró feladatokat megoldom, jöhet a külföld.

- Aigner Ivan -

[2012.10.18.]